

ה"ט 47610/11/16 - פלונית נגד פלוני

בית משפט לענייני משפחה בבאר שבע

ה"ט 47610-11-16 פלונית נ' פלוני

כבוד השופט בן שלו	בפני
פלונית	מבקשת
	נגד
פלוני	משיב

החלטה

1. בקשה שלישית במספר למתן צו הגנה לפי החוק למניעת אלימות במשפחה, התשנ"א - 1991, כנגד המשיב, בן זוגה של המבקשת ואבי בנה הקטין, יליד שנת 2012 (להלן: "החוק"). המבקשת מיוצגת והבקשה הוגשה באמצעות הלשכה לסיוע משפטי.

2. הבקשה נוסחה בלאקונויות רבה, תוך שחלקים רבים בתצהיר המשמש כמסד לה על פי טופס 2 לתוספת לתקנות למניעת אלימות במשפחה (סדרי דין), התשנ"א - 1991, ריקים לחלוטין (ראו: סעיפים 3.2, 3.3, 3.4, 3.569, 7, 8, 9, 10, 11 לטופס הנ"ל). גם טופס הבקשה עצמו (טופס 1 לתוספת לתקנות הנ"ל), נעדר פרטים מהותיים רבים, כפי שניתן להיווכח מעיון בו. לבקשה עצמה צורף תצהיר קצר במסמך נפרד וכן אישור נושא תאריך 21.11.16, בדבר הגשת תלונה כנגד המשיב כחודשיים קודם לכן (18.09.16) בגין טענות בדבר "איומים וטיפול רשלני בתרופות או בחומר רעיל" (להלן: "התלונה").

3. לאופן הגשת הבקשה אתייחס בהמשך. להשלמת התמונה אציין כבר עתה עובדות אלה, שאין עתה שנויות במחלוקת בכל הקשור עם מצבם האישי של בעלי הדין וההליכים שהתנהלו ומתנהלים בעניינם:

א. לצדדים, כאמור, בן משותף, יליד שנת 2012. לצד זאת, לכל אחד מן הצדדים ילדים נוספים שלא ממסגרת קשר הנישואים ביניהם, המתגוררים עימם. בבעלות הצדדים דירת מגורים, בה ככלל הם וילדיהם מתגוררים.

ב. המבקשים שניהם אינם, כך נראה, דוברים עברית באופן שמאפשר קיום תקשורת שוטפת וישירה עימם על מנת להבין את גרסותיהם.

ג. ביום 10.3.16 הגישה המבקשת בקשה למתן צו הגנה כנגד המשיב בטענה שתקף אותה פיסית לאחר ויכוח שנסוב על רכישת מכונת כביסה. התובענה הועברה לטיפולו וביום 13.3.16 ניתן צו ארעי על פי צד אחד כנגד המשיב. לאחר שני דיונים שהתקיימו (האחד נדחה על מנת לאפשר למשיב סיוע משפטי) הסכימו הצדדים, מבלי להודות בכל טענה, כי הצו הארעי שניתן יעמוד בתוקפו עד ליום 14.4.16, ועד בכלל (ה"ט 22064-03-16 ; להלן: "הצו הראשון"). בדיונים שהתקיימו במעמד

הצדדים שניהם נכח וסייע מתורגמן לשפה XXX.

ד. ביום 6.6.16 הגישה המבקשת שתי תובענות כנגד המשיב - תובענה למזונות הקטין (תמ"ש 13478-06-16) ותובענה למשמורתו (תמ"ש 13526-06-16). במסגרת הליכים אלה מיוצגים הצדדים שניהם על ידי באי כח מטעם הלשכה לסיוע משפטי, הוזמן תסקיר מטעם המחלקה לשירותים חברתיים במקום מגורי הקטין, הוגשו כתבי הגנה ואף קבוע דיון נוסף בתובענות ליום 31.1.17.

ה. אין מחלוקת שהמבקשת הגישה לבית הדין הרבני תובענה לגירושין.

ו. עד כה לא הוגשה לכל ערכאה, כעולה מדברי ב"כ הצדדים לפני, כל תובענה בנושא נכסי הצדדים ורכושם, לרבות לענין דירת המגורים המשותפת.

ז. ביום 21.9.16 הגישה האם בקשה נוספת למתן צו הגנה כנגד המשיב בטענה לפיה המשיב החדיר אקונומיקה למשקה שלה וכי בנו של המשיב נושא סכין (ראו: התצהיר שתמך בבקשה הנ"ל ; ה"ט 52817-09-16). גם בבקשה זו היתה המבקשת מיוצגת מתחילתה על ידי ב"כ מטעם הלשכה לסיוע משפטי. באותו היום ניתן צו הגנה ארעי כנגד המשיב. אין מחלוקת כי המשיב נעצר על ידי משטרת ישראל נוכח התלונה שהוגשה למספר ימים ולאחר מכן שוחרר, בתחילה לבית אביו במזכרת בתיה ומאוחר יותר ללא תנאים. בדיון שהתקיים הסכימו הצדדים כי בית המשפט יעיין בתיק החקירה בענין התלונה וייקבע מועד נוסף לדיון, תוך הותרת הצו הארעי על כנו, וזאת גם על מנת לאפשר למשיב אף הוא, ייצוג משפטי. תיק החקירה הובא לבית המשפט, ועיינתי בו. בתום דיון אחד ועל מנת ליתן למשיב עצמו שהות נוספת לייצוג משפטי נקבע דיון נוסף לו התייצבו הצדדים שניהם כשהם מיוצגים. עם תום הדיון הסכימו הצדדים שניהם, בעצמם כמו גם באמצעות באי כוחם, כי הצו הארעי שניתן ביום 21.9.16 יעמוד בתוקפו עד ליום 20.11.16 ועד בכלל (להלן: "**הצו השני**"). גם בהליך זה, נכח וסייע בדיונים במעמד הצדדים מתורגמן לשפה XXX.

ח. אין כפי הנראה מחלוקת, כי עד עתה לא הוגש כנגד המשיב כתב אישום בגין האירוע הנטען נושא התלונה ולכל הפחות בשלב זה, לא הוברר לפני אם בכלל יוגש.

ט. אתמול (21.11.16) הוגשה הבקשה שלפני. פסקה 4.א לטופס 2 פירטה את נסיבות הבקשה כדלקמן: "**... בעבר היה בכלא כחודש ימים לאחר שתקף את המתלוננת. כיום, מאיים על המתלוננת, דופק על דלת ביתה ומנסה להיכנס לדירה...**" (שם). התצהיר הנלווה לבקשה פירט כדלקמן: "**... אתמול והיום בבוקר שב המשיב הביתה והחל לדפוק על דלתות הבית לאחר שהורחק למשך כ-3 חודשים מהמשטרה ונעצר למשך 5 ימים בגין איומים ועל כך שנתן לי לשותות חומר רפואי רעיל. היו מקרה (כך - ב.ש) אלימות פיזיים בעבר בהם המשיב דחף אותי. אני מפחדת ממנו ולא יכולה לנהל אורח חיים סביר במחיצתו...**" (שם). נוכח לאקונויות הבקשה שמע בית המשפט את המבקשת על פי צד אחד, ככל שהתקשורת עימה בשפה העברית איפשרה זאת. הואיל והמבקשת עצמה כמו גם ההליכים הקודמים היו מוכרים לבית המשפט, התבקש זימונו של מתורגמן על מנת לאפשר מסירת גרסה מפורטת יותר בטרם יחליט בית המשפט על המשל הטיפול בבקשה. לאחר שעות מספר בהם לא התאפשר זימון מתורגמן, נקבע דיון דחוף במעמד הצדדים ליום המחרת, לו זומן מתורגמן, והוחלט, כסעד ארעי בלבד ומבלי שיהא בכך כדי לקבוע כל ממצא עובדתי, לאסור את כניסת המשיב לדירה המשותפת עד החלטה אחרת ועל מנת למנוע הסלמה מיותרת עד לקיום הדיון.

י. אין מחלוקת כי במשך תקופות תוקפם של הצו הראשון כמו גם הצו השני (למעלה משלושה חודשים במצטבר) לא היתה כל הפרה מצידו של המשיב ביחס לאיזה מן הצווים.

4. קיימתי ביום 22.11.16 דיון במעמד הצדדים, לו התייצבו בעלי הדין כמו גם באי כוחם מטעם הלשכה לסיוע משפטי. בדיון זה נכח מתורגמן לשפה XXX ובמהלכו נחקרו בעלי הדין הן על ידי בית המשפט, לקבלת גרסתם, והן על ידי באי כח הצדדים. עם תום דיון ממושך ובין היתר לאחר שבית המשפט ניסה לסייע לצדדים להגיע לכלל פתרון מוסכם, לא הגיעו הצדדים להסכמה.

5. את הטעם למתן הסעד המבוקש מוצאים המבקשת ובאי כוחה בעיקר באירוע נושא הצו הראשון, שעל אודותיו אין המשיב עתה חולק; בעצם האירוע הנטען נושא התלונה (המוכחש על ידי המשיב); בחששה של המבקשת מפני המשיב ו/או בנו; באיומים נטענים של המשיב בעבר, כמו גם טענה חדשה על אודות איומים טלפוניים של אביו של המשיב (אף הם בסמוך להגשת הבקשה למתן הצו השני דווקא). במשתמע, ניתן להבין מטיעוני ב"כ המבקשת, כי חלק מן היסוד לעמדה שהובאה מטעמה נעוץ בשיקולים תלויי החברה והתרבות הספציפיים לה משתייכים הצדדים.

6. המשיב ובא כוחו מבקשים, בין היתר, כי הבקשה תידחה; מציינים, כי מדובר בבקשה שלישית במספר שמטרתה לשיטתם למנוע מן המשיב שימוש בדירה המשותפת, בהליך שלא נועד לכך; כי המשיב אשר מודה באירוע נקודתי בו אמנם נקט באלימות פיזית כלפי המבקשת לפני הגשת הבקשה למתן הצו הראשון, בחודש מרס 2016, התחרט והכה על חטא עוד בסמוך לו; המשיב לא הפר איזה מצווי ההגנה שניתנו; המשיב נע ונד ללא אפשרות לעשות שימוש בביתו תוך שהתלונה בגין האירוע, שהוביל למתן הצו השני, היתה תלונת שווא; המשיב אף הציע והתחייב כי ככל שישוּב לדירה המשותפת, יתחייב אך לעשות שימוש בחדר מגורים שלו מבלי ליצור מגע עם המבקשת.

7. לאחר ששמעתי את הצדדים, עיינתי במכלול כתבי הטענות על צרופותיהם, כמו גם ביתר התובענות התלויות ועומדות בבית המשפט לענייני משפחה בעניינם של הצדדים, באתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות.

8. בטרם אפרט טעמיי לגופה של בקשה, לא אוכל להתעלם מאופן הגשת הבקשה והשלכתה של זו על התשומות השיפוטיות שנדרשו לדיון בהליך זה, שעל פי רוב וברגיל איננו מצריך תשומות ניכרות.

9. בית המשפט עשה חסד עם המבקשת, עת לא הורה על מחיקת הבקשה עת הוגשה נוכח החסר המהותי בו לקתה, כפי שהוגשה. הטפסים אשר נדרש בעל דין לצרף לבקשה למתן צו לפי החוק, אינם בגדר המלצה בלבד (השוו: תקנה 2 לתקנות למניעת אלימות במשפחה (סדרי דין), התשנ"א - 1991; להלן: "**התקנות**"). עסקינן בהוראות מפורשות של מחוקק המשנה, שטעם קונקרטי ביסודן. מכלול הנתונים שנדרש אדם המבקש סעד על פי החוק לציין בטפסים אלה - באופן מפורש ולא משתמע - דרושים בראש ובראשונה לבית המשפט על מנת לבסס החלטתו, הן באשר לצורך במתן סעד על פי צד אחד, והן בהמשך ההליך על מנת לבחון האם לנוכח קמה למבקש עילה למתן סעד על פי שני צדדים. הדברים יפים במיוחד עת עסקינן בהליך המתנהל (בין היתר) בבית המשפט לענייני משפחה, בו ברי כי יכול ולתובענות אחרות בין בעלי הדין, השלכה ממשית על אופן ההכרעה בבקשה.

10. אמנם, במיוחד כאשר עסקינן בהליכים בענייני משפחה נודעת חשיבות מיוחדת לדיון לגופן של הסוגיות. זאת, במיוחד נוכח ההכרה בתכליות הייחודיות שבבסיס הצורך לסייע ביישוב או בהכרעה של הסכסוך המשפחתי. עדיין, אין בכך כדי ליתן לבעלי דין - במיוחד אלה המיוצגים על ידי עורך-דין - היתר מכללית להציג בפני בית המשפט תמונת מצב חלקית, במקרה הטוב ובלשון המעטה, של המסד העובדתי התומך בבקשתם. לעניין זה יוזכר, כי לא לחינם דורש הדין צירוף ערובה מתאימה מטעמו של מבקש סעד לפי החוק (השוו: **תקנה 3 לתקנות**).

11. גם אם כאמור לעיל ובמיוחד בבית משפט זה, אין נוהגים בפרוצדורה כבמית סדום, עדיין אין הפרוצדורה עמוד 3

בגדר "... מזרון סתם... שאתה מקפלו וזורקו ממקום למקום. תקנות הדיון - מטרתן ליצור מסגרת נאותה כדי לאפשר לצדדים להגיע לחקר האמת בדרך היעילה ביותר, ולכן מן הראוי כי נקפיד ככל האפשר לקיימן...." (ע"א 103/71 נורדיה נ' בכר פ"ד כו (1) 320, 325).

12. יש לזכור, כי עסקינן בהליך אזרחי. ככזה, חלים עליו, בין היתר, כללי הדיון האזרחי, תוך התאמה לכל עניין שלא הוסדר בחקיקה ובחקיקת המשנה הספציפית לעניינו (השוו, בין היתר: תקנה 13 לתקנות). כאשר כתב טענות לוקה בחסר ואינו מוצא לבסס ולפרט את מלוא העובדות אשר יש בהן כדי לבסס את עילת התביעה ולגבש את מתן הסעד המבוקש, יכול בית המשפט להגיע לכלל מסקנה, גם מיוזמתו, כי דין התובענה להימחק (לענין זה השוו, בין היתר: תקנה 100 לתקנות סדר הדין האזרחי, התשמ"ד - 1984 ; בהקשר אחר, ולענין הליך אזרחי אחר שנפתח אף הוא בהצגת תורף שדינו ככתב תביעה אף עיינו: ע"א 146/85 גמליאל נ' מנורה פ"ד מא 3 746, 751-752).

13. מכלול האמור מתחזק במיוחד נוכח עיון בפירוט העובדות וההליכים הדיוניים לעיל. שכן לכאורה, כל המעיין בבקשה שלפני, כפי שהוגשה, יכול היה לסבור כי מצבם - האישי והדיוני - של הצדדים, שונה לחלוטין מן המצב בפועל. בנסיבות כאלה, גם אם לכאורה נוכח הדברים הלאקוניים שנכתבו בתצהיר, על פי צד אחד, ניתן היה לסבור כי עסקינן במקרה קיצוני, לו היתה המבקשת דואגת למלא את תורף הבקשה כנדרש, על נקלה ניתן היה להבין כי הסיטואציה העובדתית והדיונית במקרה זה מורכבת הרבה יותר ושונה בתכלית. כפועל יוצא, אף מבלי להידרש לשאלות מתחום תום הלב בניהולו של הליך וכפי שהובהר לעיל, יכול היה בית המשפט למחוק את הבקשה עת הוגשה, או להידרש לה אך לאחר תיקונה כדבעי. אולם לפנינו משורת הדיון, כאמור, ועל מנת לנסות ולהבין לאשורן את הטעמים להגשתה, נשמעה המבקשת לפנינו ונשמעו הצדדים ממושכות תוך קביעת דיון בקבועי זמן קצרים מאד ובהכרח על חשבונם של מתדיינים אחרים.

14. ער אני לכך, כי לעתים קשיים, בהם כאלה הנובעים מפערי שפה, אינם מאפשרים למתדיינים לערוך את בקשתם באופן מלא. לא פעם זהו כורח המציאות ובית המשפט, כדבר שבשגרה, אינו מתעלם מכך ומבקש בכל מקרה ומקרה להידרש לסעד שמבקש בעל דין. אני אף מודע לקשיים העשויים להתעורר בין מייצג ובין מרשו, לרבות נוכח פערי שפה שקשה להתגבר עליהם וגם נוכח פערי מידע המצויים בידי המייצג, הניזון פעמים רבות מפי מרשו בלבד. ברי, כי גם שיקולים מערכתיים, לרבות תקציביים, אינם מאפשרים בהכרח גם ללשכה לסיוע משפטי לדאוג להקצאת משאבי תרגום זמינים באופן שוטף לטובת מייצגים תורנים.

15. אולם כאשר מוגשת בקשה כה חלקית, במסגרתה מתבקש סעד לא פשוט דוגמת הרחקת אדם מביתו, מצופה כי לכל הפחות ידאג המבקש להבהיר את מלוא הסיטואציה העובדתית הידועה לו (תוך ציון מלוא הפרטים שאינם ידועים לו) ביחס לכל אחת מן העובדות והנסיבות שמראש דאג מחוקק המשנה לבקש התייחסות במסגרת התקנות. הואיל והדבר לא נעשה מבעוד מועד כאשר דומני כי ניתן היה להקצות מעט יותר תשומות זמן על מנת לעשות כן, והבקשה הובאה לבית המשפט כפי שהובאה, היה על בית המשפט - עוד בשלב של עיון בבקשה על פי צד אחד ודיון בה - להקצות תשומות זמן לא מבוטלות על מנת לנסות ולברר בשלב ראשון ולו את מכלול הנסיבות שהיוו את היסוד להגשת הבקשה העכשווית, במובחן מעובדות הקשורות עם אירועים בעבר. בנסיבות אחרות, אילו היתה מוגשת בקשה סדורה יותר, המתייחסת למכלול ההליכים הקודמים באופן שניתן היה להבין כי למעשה לא עמד אירוע חדש ונפרד בבסיסה, אלא בעיקר חשש נוכח האירועים שהובילו למתן הצווים הקודמים, יתכן מאד שדיון במעמד הצדדים לא היה נקבע בדחיפות כה רבה, ובאופן שהיה בו כדי להשליך על עניינם של מתדיינים רבים אחרים, שדיונים בעניינם נקבעו זה מכבר.

16. ביקשתי להעלות סוגיה זו, ללא קשר לתוצאות ההכרעה בהליך שלפני, על מנת להבהיר את החשיבות - הן מבחינת האינטרס הפרטי של בעל דין והן מבחינת האינטרס הציבורי הכרוך במינהל שיפוטי סדיר ככל הניתן - שיש בהקפדה על דרישות הדיון בכל הנוגע לנוסח הבקשה. לענין זה חזקה שגם מתדיינים וגם באי כוחם יעשו כחכמתם.

17. מכאן, לגופם של דברים. לא שוכנעתי כי המבקשת עמדה בנטל לשכנע (גם לא בנטל הדרוש במשפט האזרחי), כי יש ליתן צו נוסף, ושלישי במספר, אך על יסוד חשש נטען וסוגיות שכבר נידונו והוסדרו בהסכמה.

18. ראשית, אין מחלוקת כי במשך שתי תקופות תוקפם של הצווים אלה לא הופרו. לא הונח לפני בית המשפט יסוד של ממש לסבור, כי לאחר משך התקופה המצטברת בה היה מורחק המשיב מביתו - במיוחד אף לאחר שנעצר למספר ימים ושחרר בהליך שלא הבשיל (לכל הפחות עד כה) לכדי הגשת כתב אישום - המשיב לא הפנים את פוטנציאל הסיכון כנגדו ככל שיתנהל בעתיד באופן שיציב חשש בדבר סיכון כלפי המבקשת.

19. שנית, הואיל והלכה למעשה נשענת המבקשת כעולה מדבריה לפני על אירועים נטענים שכבר היו נושא למתן צווים מוסכמים (הצו הראשון והצו השני). גם בדבריה לפני היום ניתן היה להתרשם כי המבקשת שבה וטוענת בעיקר ביחס לאירוע שבעניינו הוגשה תלונה (חשדה בדבר הרעלה באמצעות אקונומיקה). אולם כאמור, לעניין זה גם ניתן צו תחום בזמן בהסכמתה המפורשת וגם לכל הפחות עד כה לא הוגש כתב אישום. גם בגין אירוע התקיפה הפיזית אותו אישר המשיב, ואשר התרחש לפני למעלה מחצי שנה, ניתן זה מכבר צו תחום, בהסכמתה של המבקשת. לא ראיתי יסוד לעתור פעם נוספת למתן צו חדש בגין אירועים שנידונו והוכרעו זה מכבר בהליכים קודמים שהסתיימו בהסכמה, באופן שייצור הלכה למעשה הרחקה מתמשכת של אדם מביתו [לעניין זה השוו, למשל לעניין בקשות למתן צווי מניעה מנימוקים דומים: ע"א 352/84 **איסוק נ' איסוק** פ"ד ל"ט (1), 186 ; בע"מ 62/08 **פלוגי נ' פלוגי** (מצוי במאגרים המשפטיים ; 14.4.08)].

20. שלישית, ולו אתייחס לבקשה כאל בקשה מכללית להארכת תוקפו של הצו השני (שהסתיים יום לפני הגשת הבקשה שלפני), לא מצאתי יסוד של ממש הן מן הבקשה והן מדברי המבקשת לפני בדיון, המגלים עילה להארכת תוקף הצו (לעניין זה השוו: סעיף 5 **לחוק** ותקנה 8 **לתקנות**). כאמור, איזה מן הצווים לא הופר ; ככל שהסתיים תוקף הצו לא היתה כל מניעה שהמשיב ישוב ויבקש להיכנס לביתו ; ובוודאי שאם המבקשת אמנם החליפה את מנעול הדלת כפי שטען המשיב ברי כי הפעולה המתבקשת בנסיבות העניין היתה דפיקה על הדלת על מנת לאפשר לו להיכנס (לעניין זה ראו עמ' 12 לפרוטוקול). גם אם אמנם הגיע המבקש בלוויית בנו ואדם אחר, חבושים בכובעים ואחד מהן סימן למבקשת בתנועת יד בבקשה שתתקרב אליו, וכניסה זו נמנעה מהם נוכח החלפת המנעול, אין בכך כדי לבסס כל ממצא באשר לסיכון אשר נשקף מן המשיב כנגד המבקשת, בוודאי שלא לעת הזו (לעניין זה ראו גרסתה האחרונה של המבקשת בהקשר זה בעמ' 10 לפרוטוקול, אל מול גרסה קודמת שלה בה ציינה כי רדפו אחריה - עמ' 8 לפרוטוקול).

21. רביעית, אציין כי בדבריה של המבקשת, למצער לעניין אירועי יום אתמול , כמו גם לעניין אופן ניהולו של ההליך, עלו סימני שאלה של ממש. כך למשל וכמפורט לעיל ציינה המבקשת גרסות שונות לעניין האירוע שבו אין מחלוקת שהמשיב דפק על דלת הדירה המשותפת במטרה להיכנס לביתו עת הסתיים הצו השני. הלכה למעשה, לו אתייחס לגרסה המפורטת בבקשה, הרי שעצם דפיקה על הדלת עם סיום צו הגנה, כאמור, איננה מבססת עילה להארכתו, או למתן צו מלכתחילה. סוגייה נוספת התעוררה במהלך עדותה של המבקשת ודבריה לפני. יתכן שהבנתה של המבקשת בשפה העברית היתה מספקת על מנת לתקשר באופן בסיסי בלבד גם ללא מתורגמן עם באי כוחה. עם זאת, וכאמור מתוך מטרה להבין לאשורה את גרסתה ולשמוע את דבריה ללא כל חסם הנובע מפערי שפה שכך או אחרת ניכרים בעניינה, הוזמן מתורגמן מטעם בית המשפט לכל דיון במעמד הצדדים, בכלל זה לדיון שהתקיים ביום 22.11.16. בית המשפט דאג וטרח לוודא כי דבריו כמו גם דבריה יתורגמו באופן שוטף מעברית לXXX ומXXX לעברית. אולם הגם שידעה לומר במישרין בתשובה לשאלות, בין היתר כי המשיב נעצר על ידי המשטרה, שוחרר בתחילה בערבות אביו ועתה יכול לנוע ללא הגבלה , כאשר נשאלה אימתי הסתיים הצו השני, ביכרה המבקשת לטעון "**אני לא יודעת, גם אתמול אמרתי לכם שאני לא יודעת ולא שמעתי**" (עמ' 8 לפרוטוקול). חרף האמור וחרף המפורט בפרוטוקול הדיון, שהתקיים רק לפני כחודש ומחצה, אף טענה המבקשת כי לא נכח בדיון זה מתורגמן לשפה XXX (עמ' 8 לפרוטוקול) וכי באותו הרגע, כפי הנראה במהלך הדיון, שבו הסכימה למתן הצו השני בתנאיו, לא נכח עורך דין ולא נכח מתורגמן. דא עקא, עיון בפרוטוקול הדיון מיום 13.10.16 במסגרת הצו השני, מגלה כי המבקשת עצמה הבהירה כי היא מסכימה להארכת תוקף הצו למשך חודשיים מעת הגשת הבקשה וכי מתורגמן לשפה XXX אמנם נכח בדיון (עמ' 10-11 לפרוטוקול הדיון בה"ט 52817-09-16). לא ניתן לומר אלא שבסימני השאלה שהתעוררו במהלך עדותה של המבקשת לפני יש כדי לחזק את

המסקנה לפיה לא נמצאה לפני עילה ליתן צו נוסף, שלישי במספר, כנגד המשיב.

22. מנגד, במהלך עדותו של המשיב, שגם הוא איננו שולט (אולי כלל) בשפה העברית והגם שהאירועים מושאי הצווים הקודמים נידונו כבר, הוא לא ביקש להסתיר עובדות שלא יכולות היו בהכרח לעלות בקנה אחד עם עמדתו (דוגמת סוגיית האירוע נושא הצו הראשון, ראו עמ' 12-13 לפרוטוקול), במיוחד נוכח רצונו המובהק שחזר ועלה לכל אורך הדרך לשוב לביתו.

23. דברים אלה מובילים גם לכלל הידוע, ולפיו אין תכליתו של הליך לפי החוק כדי לבסס ממצאים שבעובדה או לייצר עובדות בשטח בכל הנוגע למחלוקות חיצוניות לנושא ההליך הספציפי, לרבות בענייני רכוש בין בני זוג. סימני השאלה שהועלו לעיל בכל הנוגע לדברי המבקשת אינם מסייעים להסיר את התהייה, שמא שיקולים אחרים, שאינם קשורים לתכליות להן נועד ההליך, עמדו בבסיס הגשת הבקשה שלפני. הדברים מקבלים חיזוק נוכח העובדה לפיה המבקשת, אשר שוהה בדירה המשותפת לכל הפחות מאז חודש מרס חלק ניכר מן הזמן לבדה, לא פעלה להגיש כל תובענה רכושית (לרבות לפירוק השיתוף בזכויות בנכס). בנוסף, חרף העובדה שלכל אורך הדרך מיוצגת המבקשת בהליכים שלפני על ידי עורך דין והסיפק שהיה בידה לעשות כן, אף לא מצאה להגיש כל תובענה עצמאית שלא באופן דחוף ומיידי, ככל שסברה שהמגורים בצוותה בדירה המשותפת אינם מאפשרים למכלול התא המשפחתי התנהלות יומיומית תקינה. זאת, החל מתחילתו של ההליך בקשר עם הצו הראשון (לעניין זה השוו, בין היתר: עמ' 7 לפרוטוקול הדיון במסגרת הצו הראשון, ה"ט 22064-03-16).

24. לבסוף, בכל הנוגע לחששה הנטען של המבקשת מפני המשיב. יתכן וחשש שכזה מצידה אמנם קיים. אולם כאמור לעיל, ולכל הפחות מאז האירוע נושא התלונה שבעקבותיו ניתן הצו השני, ובמיוחד מאז האירוע הנקודתי הראשון שנדון עוד בחודש מרס 2016 לא ביססה המבקשת כל יסוד אובייקטיבי שיש בו כדי לתמוך בחשש שכזה. אף יש לזכור, כי דחיית בקשת המבקשת אין משמעה צו אופרטיבי המורה למבקשת להיוותר בדירה המשותפת. חזקה כי ככל שהמבקשת תפנה לקבל סיוע מגורם כזה או אחר, לרבות מנימוק של חשש נטען, בכלל זה במגורים, בקשתה תיבחן לגופה. מטעמים אלה, והואיל ודומה כי גם בידי המבקשת אמצעים אחרים - שלא דוגמת הגשת בקשות חוזרות ונשנות למתן צו לפי החוק - אף ספק אם ניתן להידרש לגופו לטיעון תרבותי, ככזה שיש בו כדי לבסס הנמקה (לבטח שלא הנמקה משמעותית) להרחקה דה פקטו של אדם מביתו לפרק זמן מתמשך, בגדרי ההליך שלפני. בנסיבות אלה, לא ראיתי בחשש בלבד משום יסוד עצמאי שיש בו כדי לבסס עילה להארכת תוקפו של צו, שהסתיים יממה אחת בלבד לפני הגשת הבקשה שלפני.

25. בהקשר זה יש להוסיף ולהטעים, כי ספק אם טענה בדבר מעשה או מחדל של אדם אחר - בין אם עסקינן בבנו של המשיב (כלפיו טענה המבקשת עוד בעבר כי החזיק סכין, טענה שלא הוכחה גם לפני) או באביו (נוכח הטענות בדבר קללות שהשמיע האב לפני כחודשיים בשיחת "whats up" ואשר הושמעה בבית המשפט היום), יכולה ללמד מסקנה - ישירה או עקיפה - כי פועלים הם בשליחות המשיב. ממילא אין בהליך שלפני כדי למנוע מן המבקשת לפעול למיצוי זכויותיה נגד צדדים שלישיים, ככל שקנויות לה.

26.

מכלול האמור לעיל מוביל למסקנה, כי דין הבקשה להידחות, וכך אני מורה.

27. על מנת לאפשר סיום תקופת ההרחקה באופן סדור ומתוך הבנה לכך שבדירה המשותפת מתגוררים גם קטינים נוספים, אני מורה שהסעד הארעי שניתן ביום 21.11.16 ולפיו נאסר על המשיב להיכנס לדירה המשותפת, יבוטל ביום 24.11.16. החל מיום 25.11.16 לא תהא מניעה שהמשיב יוכל להיכנס לדירת המגורים המשותפת.

נוכח מכלול הדברים שהובאו לעיל, תואיל המזכירות להמציא העתק החלטתי זו לכב' סגן הנשיאה, השופט א.

גביון, כמו גם למנהלת הלשכה לסיוע משפטי במחוז הדרום.

המזכירות תמציא העתק החלטתי לצדדים ותודיע לבאי כוחם על אודות ההחלטה טלפונית, ללא דיחוי. מצופה מבאי כח הצדדים שיזמנו את הצדדים ויודיעו להם, בשפה המובנת להם, על אודות תוכן ההחלטה.

החלטה זו מותרת לפרסום בהשמטת כל פרט מזהה על אודות הצדדים ובני משפחתם.

ניתנה היום, כ"ב חשוון תשע"ז, 23 נובמבר 2016, בהעדר הצדדים.